

BIBLICKÉ ÚKOLY

pro IV. čtvrtletí 1931

Naučení Ježíšova

Dary třinácté soboty určeny jsou
pro středoevropské oddělení

Biblické úkoly. - Pomůcka ke studování Bible. - Vychází čtyřikrát
v roce. - Předplatné Kč 10.- ročně. - Vlastním nákladem vydává
ADVENTNÍ NAKLADATELSTVÍ V BRNĚ - KRÁLOVĚ POLI.
TISKEM „KRAMERIA“ V BRNĚ.

Úkol 1. — 3. října. Z. s. 17.39.

Blahoslavenství.

1. Jaký úspěch měl Ježíš při své první činnosti? Mat. 4, 25.
2. Kam se odebral Ježíš, aby Jej všichni slyšeli? Kdo Mu byl nejbližší? Mat. 5, 1. Pozn. 1.
3. Co jest podmínkou pro vjítí do království nebeského? Mat. 4, 17. Čím začíná změna myslí? Mat. 5, 3. Pozn. 2.
4. Pro koho jsou zaslíbení Boží laskavosti? Iz. 66, 2.
5. Kterým podobenstvím zdůrazňuje Ježíš toto zaslíbení? Luk. 18, 10—14.
6. Na jaký stupeň má se povznést duchovní chudoba? Mat. 5, 4. Jak budou taci mluvíti? Ž. 65, 4. Pozn. 3.
7. Jak si bude počínati ten, kdo se pokořil před Bohem? Mat. 5, 5. Pozn. 4.
8. Jak se musí duchovní chudoba dále rozvinouti? Mat. 5, 6. Pozn. 5.
9. Co bude zjevovati ten, kdo nalezl spasení? Mat. 5, 7; 22, 39. Pozn. 6.
10. S čím je spojeno vjítí do království Božího? V. 8. Pozn. 7.
11. K čemu zmocňuje pobožného čistota smýšlení? Co jest základem tohoto požadavku? Mat. 5, 9; Filip. 4, 9. Pozn. 8.
12. Jakým způsobem osvědčí se změna smýšlení i života? V. 10. 11.
13. Co bude dítkám Božím zakoušeti? Jan 15, 20; Mat. 5, 12 druhá část. Pozn. 9.
14. Jak veliký jest požadavek Boží? V. 12a. Pozn. 10.

P o z n á m k y.

1. »Ačkoli kázání na hoře bylo určeno zvláště pro učedníky, bylo přece prosloveno před velikým zástupem. Když Ježíš po-

žehnal učedníkům, šel s nimi k jezeru, kde se již hned z rána shromáždili zástupové... Protože tam bylo málo místa, odvedl Ježíš své posluchače na úpatí hory. Když přišli na vhodné místo, dosti veliké pro shromáždění, posadil se. Učedníci i všichni posluchači následovali Jeho příkladu. Učedníci byli vždy nejbliže Spasiteli; ani tisínicím se zástupem nedali se připravit o své místo.« E. G. W.

2. Pokání není výkon, nýbrž smýšlení, které se jeví v tom, že se cítíme duchovně chudí, chudí na duchovní dary, na ovoce Ducha. Duchovní chudoba je tedy poznání naší nehodnosti před Bohem; je to důkaz touhy po dokonalosti a proměnění. Toto přání jest změna smýšlení, které dává naději na království nebeské, s předpokladem, že duchovní chudoba se povznesou z prvního stupně na výši dokonalosti.

3. »Lkající«. 1. Pro své hříchy. Zármutek pro hříchy jest první podmínkou k odpuštění. To jest nejlepší záruka, že se hříchy vědomě nebudou opakovati. Tento zármutek je prohlášen za blahoslavený, poněvadž je to nezbytný krok k odpuštění. 2. Pro časnou ztrátu. Lkání pro milého, jehož nám smrt vyrvala, nebo ze soucitu nad někým, kdo je postižen neštěstím nebo ztrátou majetku, upokojuje ducha a může zarmouceného přivést k zármutku nad hříchem. »Bůh všelikého potěšení« dá zarmoucenému útěchu.

4. »Tiší.« To jsou ti, kteří v soužení i v nesnázích jsou trpěliví a přívětiví. Neshledáváme se při nich se mstivostí, rozhořčením ani nesmiřitelností. Vítězí nad sebeláskou a domýšlivostí. Nejsou svárliví ani popudliví. Všecko, co činí, svědčí při nich o sebeovládání a pokoji.

Všeliká pravá tichost přichází od Krista. »Je to sebeláska, která ruší náš pokoj. Dokud žije vlastní já, jsme stále ochotni chrániti je před každým poraněním, každou urážkou, ale když jsme zemřeli a náš život skryt jest s Kristem v Bohu, nebude nás zanedbávání a nevážnost boletí. Budeme hluší k předhůzkám, slepi ku posměchu a urážkám... V kterém domě zjevuje

se tichost Kristova, jsou obyvatelé šťastni. Tichost Kristova nezpůsobuje svár, neoplácí zlá slova, nýbrž uklidňuje vzrušenou mysl a šíří přívětivost, která má vliv na všechny členy.« (Myšlenky str. 29. 30.)

5. To je přirozený vzrůst. Působí-li nám hříchy bolest, chceme toho býti zbaveni. Hladovíme a žízníme po pomoci a spasení, po spravedlnosti. Ona jest denním chlebem, po kterém hladoví duše zbožného, ona rozšafnost v řeči, skutku i myšlení, která nás činí před Bohem příjemné a dává nám obstáti před soudnou stolicí Boží.

6. »Milosrdní.« Milosrdenství mohou dojít jenom ti, kteří milosrdenství prokazují. Pán nám prokazuje milosrdenství, abychom poznali jeho význam, lépe se s ním seznámili a zároveň je mohli prokázati našim bližním.« Nebo jestliže odpustíte lidem pády jejich, odpustí i vám nebeský Otec váš. »Milosrdní jsou účastni božské přirozenosti a soucitná láska Boží bude se z nich vyzařovati. Jejich srdce jest ve shodě s nekonečnou láskou, proto budou žádostivi zachránění, nikoli zlořečení.« (Myšlenky s. 35.)

7. »Kdo se učí od Krista, bude míti stále menší zálibu v nebalém chování, v neslušných řečech a nečistých myšlenkách. Kde sídlí v srdci Kristus, bude se jeviti čistota a ušlechtilost myšlenek i mravů. Ale slova Pána Ježíše: ‚Blahoslavení čistého srdce‘ mají hlubší význam — neznamenají toliko býti čistým ve smyslu, v jakém svět vyrozumívá »čistotě«, býti prost všeliké smyslnosti, vši vášně, nýbrž býti věrný v skrytých záměrech duše, prost pýchy a sobectví, býti pokorný, nezištný a prostý.« (Myšlenky s. 37. 38.)

8. Dítka Boží jsou dítka pokoje; milují a hledají pokoje. Kristus zakazuje rozkol a nepřátelství a žádá, abychom smířili ty, kdo jsou v nepřátelství.

9. »Ač zlořečení může uškoditi dobré pověsti, přece nemůže poskvřniti povahu, poněvadž ji chrání Bůh. Pokud nesvolíme k hříchu, potud žádná moc lidská ani d'ábelská nemůže poskvřniti

naši duši. Člověk, jehož srdce dosáhlo pokoje v Bohu, zůstane v hodině největšího soužení a za těch nejhrošších okolností tž, jako ve dnech dobrých, kdy se všecko zdálo býti laskavostí a dobrotivostí Boží.« (Myšlenky s. 45.)

10. »Tato radost naplnila srdce Pavla a Síly, když se o půlnoci modlili v žaláři ve Filipis a zpívali Bohu chvalozpěvy. Kristus byl s nimi a světlo jeho přítomnosti ozařovalo temnotu slávou nebeskou. Hledě k rozšíření evangelia a nedbaje svých okovů, psal Pavel z Říma: ‚Z toho se raduji a ještě radovati budu.‘ Na hoře vyslovená slova Kristova našla ohlasu v Pavlově poselství pronásledovanému sboru ve Filipis: ‚Radujte se v Pánu vždycky; opět pravím, radujte se.‘« (Myšlenky s. 47.)

Úkol 2. — 10. října. Z. s. 17.24.

Napomenutí věřícím.

1. Jmenuj ještě jednou požehnané, kteří budou měšťané království nebeského! Mat. 5, 3—11.
2. Jakým způsobem mění se jejich postavení k světu? Jak je označuje Kristus? V. 13 a.
3. S čím srovnává Kristus křesťany, nemající síly? Jaký osud jim hrozí? V. 13 b. Pozn. 1.
4. Jakou další úlohu dává Kristus věřícím? V. 14 a: Pozn. 2.
5. Které dva obrazy k tomu přidává? Co tím má býti řečeno? V. 14 b. 15. Pozn. 3.
6. Kdo bude oslaven choděním ve světle? V. 16. Pozn. 4.
7. Kam směřovalo celé úsilí Ježíšovo? V. 17. Pozn. 5.
8. Proč nechtěl Kristus činiti jinak? V. 18.
9. Jak zdůrazňoval Ježíš neproměnitelnost zákona? V. 19. Pozn. 6.
10. Jaký požadavek všeobecný staví Ježíš proti farizejské zákonitosti? V. 20.
11. Jaké zaslíbení dal Pán již za dnů Izaiáše? Iz. 42, 21.

12. Co obsahuje kázání Ježíšovo z velké části? Mat. 5, 17—44. Kterým příkladem nejprve ukazuje na smysl zákona? V. 21. 22. Pozn. 7.
13. Na čem činí závislé naše přijetí u Boha? V. 23. 24; Oz. 6, 6. Pozn. 8.
14. Proč nemáme váhati se smířením? V. 25. 26; Řím. 2, 6. Pozn. 9.

P o z n á m k y.

1. Sůl slouží k udržování a proto jest jí použito jako obrazu. Tak církev Boží sloužití má k zachování světa. Deset spravedlivých lidí bylo by zachránilo Sodomu.

»Posluchači Ježíšovi mohli na cestě viděti sůl, kamž byla hozena, jelikož pozbyla své hodnoty... To znázorňuje život každého člověka, který opustil mocnou milost Boží, ochladl a ztratil Krista.« (Myšlenky s. 51.)

2. »V jasné záři ranní bylo lze zřetelně rozeznati všecka města a visky, ležící na blízkých kopcích... Většina posluchačů byli rolníci a rybáři, jejichž prostá obydlí měla jen jednu místnost; jediná svíce v této místnosti svítila všem, kteří byli v domě.« (Tamtéž s. 53.)

3. Tento obraz značí dvě; 1. Úlohou dítek Božích je šířiti pravé poznání (to se týká učení); 2. věřící jako světla mají býti příkladem v dobrém (to se týká denního života).

4. »Lidé nemají sami v sobě světla. Bez Krista jsme jako svícen bez svíce, jako měsíc, jsoucí ve stínu země. Obrátíme-li se k slunci spravedlnosti a spojíme-li se s Kristem, budeme ozáření jasnou přítomností Boží... Andělé slávy čekají, aby skrze tebe mohli udělití nebeské světlo a sílu těm, kteří jsou blízcí zahynutí. Zanedbáš práci tobě určenou? Pak bude svět oloupen o zaslíbené působení Ducha svatého.« (Myšlenky s. 53. 54.)

5. »Kristus nepřišel na zem, aby zrušil zákon, nýbrž svou

milostí aby přivedl lidi k poslušnosti Božích předpisů.« (Tamtéž s. 63.)

6. »Nejmenší v království Božím« znamená, že nebude mít místa v království jeho zde, ani v království slávy.

7. »Kdož by řekl bratru svému: Rácha, povinen bude před radou státi. Obětováním svého Syna pro naše vykoupení, ukázal nám Bůh, jak velice si váží lidské duše a nikomu nedovoluje, aby opovržlivě mluvil o jiném. (Rácha znamená: Hloupý, darebák, nebo ničemný.) Vidíme sice chyby a nedostatky svých bližních, ale oni jsou přece vlastnictvím Božím skrze stvoření a vykoupení, které se stalo v Kristu.« (Myšlenky s. 70.)

8. »Náš bratr se snad dopustil většího bezpráví proti nám, nežli my proti němu; to však nic nemění na naší odpovědnosti. Přicházíme-li k Bohu a uvědomíme-li si, že někdo proti nám něco má, zanechme modlitbu a díkčinění a vyhledejme bratra, s nímž jsme se neshodli, pokorně mu vyznejme svůj hřích a prosme za odpuštění. Jestliže jsme bratru nějakým způsobem uškodili, napravme to.« (Myšlenky 74.)

9. Ve verši 25. a 26. je další důvod, proč je třeba pospíšíti s napravením všeho, co by mohlo vésti ke zkáze. Nedej se ničím zdržeti.

Úkol 3. — 17. října. Z. s. 17.09.

Kristus zvelebil a zvýšil zákon.

1. Kdy se domníval fariseus, že splnil sedmé přikázání? Co však o tom pravil Kristus? Mat. 5, 27. 28. Pozn. 1.
2. Jak vyjádřil tuto zásadu Jakub? Jak. 1, 14. 15.
3. Jak je možno uchovati se nečistých žádostí? Přís. 4, 23. Pozn. 2.
4. Jakého obrazu použil Spasitel, aby ukázal důležitost čistoty srdce? Mat. 5, 29. 30. Pozn. 3.
5. Jak smýšlí Pán o cizoložství? Kdy dovoluje opět vstoupiti v manželství? V. 31. 32. Pozn. 4.

6. Na který požadavek zákona obrátil potom zřetel? V. 33. 2. Mojž. 20, 7.
7. Jak rozšířil přikázání Starého zákona? 4. M. 30, 3; 5. M. 23, 21. 22; Mat. 5, 34 a. Pozn. 5.
8. Proč zakazuje přísahati skrze nebe? V. 34 b. Pozn. 6.
9. Kterými slovy zdůrazňuje tuto myšlenku? Mat. 23, 22.
10. Proč musí býti odmítnuto přísahati skrze zemi a Jerusalem? Mat. 5, 35.
11. Jak je to s přísahou »skrze hlavu«? V. 36.
12. Jaké naučení jest dáno? V. 37. Pozn. 7.

P o z n á m k y.

1. Farizeové se domnívali, že je zakázáno jenom zjevné cizoložství. Ve své povrchnosti nepomýšleli, že svatyni manželství lze poskrvniti i jiným způsobem. Tu Pán zazářil do hloubi srdce a přikázání nabylo pojednou mnohem hlubšího významu. Vlastní hřích jde před činem. Žádost chovaná v nitru, jest začátek hříchu.

2. »Židé byli hrdí na svou morálku a s opovržením hleděli na smyslné zvyky pohanů. Přítomnost římských úředníků byla pro Židy ustavičným pohoršením... Římští úředníci se procházeli se svými nastrojenými milenkami ulicemi a hlasitá veselost zaznívala sem od jezera, když loďky Římanů jezdily po klidné vodě. Židé očekávali, že od Pána Ježíše uslyší vážné pohružky, platici této třídě lidí, ale užasli, slyšíce slova, která odhalovala jejich zlá srdce.« (Myšlenky 75. 76.)

3. Máme býti ochotni vzdáti se všeho, co je nám tak drahé, jako pravá ruka nebo pravé oko, co by nás mohlo svěsti k hřešení proti Bohu. On chce, aby celý člověk byl čistý. Co platí pro jednotlivce, týká se i sboru. (Čti Myšlenky str. 77.)

4. »Židům bylo dovoleno, aby muž třeba pro malou příčinu propustil svou ženu a ona byla volná, takže se mohla znovu provdati. Tento zvyk vedl k velkému hříchu a k bidě. Pán Ježíš

pravil, že k zrušení manželského svazku není příčiny, kromě cizoložství.« (Myšl. 79.)

5. V židovském právu nebylo dosvědčující přísahy v našem smyslu, t. j. opravdové doznání svědka, že se něco stalo tak a tak, nýbrž dotvrzení, provázené Amen, jemuž předcházela přísaha, že se něco ví nebo neví. Tedy: U Židů zakořenil se zlozvyk, v denním životě se zapřisahati. Z toho však vysvítá, že Pán Ježíš neměl na zřeteli přísahu soudní. Ve »Svědectví« o tom čteme:

»Viděla jsem, že někteří z dítek Božích dopustili se chyby, co se týká přísahy, čehož použil satan, aby je uvedl do nesnází a připravil je o peníze Páně. Viděla jsem, že slova našeho Pána: »abyste nepřisahali všelijak«, nevztahují se na přísahu u soudu. Může-li někdo na zemi dosvědčiti něco přísahou, je to křesťan. On žije ve světle obličeje Božího a bude účasten jeho moci. Proto, kde u soudu mají se rozhodovati důležité věci, nikdo se nemůže tak dobře odvolávat na Boha, jako právě křesťan.« E. G. W.

6. Přisahati skrze nebe jest zavrženo, jelikož nebe je trůn Boží a přísahající tím zatahuje Všemohoucího do svých lidských záležitostí.

7. »Kdyby bylo dbáno těchto slov Kristových, zůstalo by nevyřknuté mnohé zlé mínění a úsudek. Kdo, posuzuje pohnutky a činy jiných, mohl by tvrditi, že jeho představy o pravdě jsou správné? Jak často bývá úsudek zkalen pýchou, vášní a osobní citlivostí. V pohledu, slově, ano i ve zvuku hlasu může se skrývati faleš. Ba, skutečné události mohou býti vyličeny tak, že budí nepravý dojem. Ale pamatujme: „Což nad to jest“ — totiž nad pravdu — „od zlého jest“.« (Myšl. 83.)

Láska k bližnímu.

1. Co bylo dovoleno vrchnosti podle některých míst Starého zákona? Mat. 5, 38; 2. M. 21, 24; 3. M. 24, 17—22. Pozn. 1.
2. Co praví slovo Boží k odplácení jednotlivců? Přís. 20, 22; 24, 29; Řím. 12, 19.
3. K jakému smýšlení chce Kristus přivést své děti? Mat. 5, 39—41. Pozn. 2.
4. K čemu máme být ochotni? V. 42.
5. Na co jsme upozorněni, abychom nedávali nerozvázně? 5. M. 15, 7, 8. Pozn. 3.
6. Kdy se naše pomoc shoduje se smýšlením Ježíšovým? Luk. 6, 35.
7. Jaké zaslíbení jest dáno nezištně dávajícím? 5. M. 15, 10.
8. Jak se zákonníci mýlili v chápání příkazu Božího? Mat. 5, 43. Pozn. 4.
9. Jaké přikázání základní proti tomu dal Ježíš? V. 44.
10. Čeho nejlepším důkazem je činná láska? V. 45 a. Pozn. 5.
11. Proč to může Otec nebeský žádati? V. 45 b. Pozn. 6.
12. Co jest překážkou ku přebývání Ducha Božího v našem srdci? V. 46; Luk. 6. 32.
13. Z čeho vysvitá, že to jsou jenom přirozené pohnutky? Mat. 5, 47.
14. Jaký nejvyšší cíl vložil Kristus do svých napomenutí? V. 48. Pozn. 7.

P o z n á m k y.

1. Tato slova dovolovala odpláceti, totiž právo, trestati takovým trestem, jak se kdo provinil. Podle této zásady soudila vrchnost. Kristus nesouhlasí s touto zásadou. Dítka Boží jest zavázáno k vyššímu cíli.

2. »Pán Ježíš přikázal svým učedníkům, aby se nevzpírali rozkazům vrchnosti, ale raději činili více, než je od nich žádáno.

Všecky povinnosti měli vykonati co nejlépe, i kdyby to tak zákon země nepožadoval. Zákon, vydaný skrze Mojžiše, požadoval mnoho ohledu k chudým. Dal-li chudý člověk svůj oděv v zástavu, nesměl věřitel jíti pro to k němu do domu, nýbrž musil čekati na ulici, až mu byl přinesen; a za všech okolností musila býti záruka večer vrácena majiteli. Za dnů Kristových nebylo těchto pravidel milosrdenství mnoho dbáno. Kristus však učil učedníky, aby se podrobili rozsudku soudu, i kdyby bylo žádáno více, nežli stanovil zákon Mojžišův. Měli býti ochotni pro uspokojení věřitele dáti vše, co žádal, byť to bylo více, nežli přiznal soud.« (Myšlenky 88.)

Verš 41 poukazuje na zvyk římských žoldněřů, kteří nutili Židy, když třeba pracovali na poli, aby jim nesli jejich břemena, anebo od nich žádali jinou službu.

3. »Kristus neučí, abychom dali bez rozdílu všem, kteří prosí o podporu, nýbrž praví: Ochotně půjčíš jemu, jak by mnoho potřeboval toho, v čem by nouzi měl. Že to máme raději dáti nežli půjčiti, poznáváme ze slov: Půjčujte, nic se odtud nenadějíte.« Luk. 6, 35. (Myšl. 89.)

4. V přikázání lásky k bližnímu našli zákonníci oprávnění, ba povinnost, nenáviděti nepřitele. Tak samovolně a proti duchu Starého zákona přidali k přikázání v 3. M. 19, 18 lidskou větu: »a nenáviděti nepřitele svého«.

5. »Dítkami Božími jsou ti, kdo jsou účastni Boží povahy. Nikoli pozemské postavení, původ ani národnost nebo náboženství neučiní nás členy božské rodiny; k tomu je třeba lásky ke všem lidem... Jenom Duch Boží dává lásku místo nenávisti. Býti přívětivý k nevděčným a zlým, dobře činiti těm, od nichž nelze nic očekávati, jsou známky královské rodiny nebeské...« (Myšlenky 91.)

6. »Není to její moc, pomoci níž země každým rokem dává úrodu a otáčí se kolem slunce. Nikoli! Ruka Boží vede oběžnice a jejich běh. Jeho mocí pravidelně se střídá léto a zima, setí

a žeň, den a noc. Všecko, co máme, jest darem jeho lásky.«
(Myšlenky 90.)

7. »Toto přikázání jest zároveň zaslíbení. V plánu vykoupení jest zahrnuto naše úplné vysvobození z moci satanovy. Pokání činící duši odděluje Kristus od hříchu. On přišel, aby kazil skutky d'áblovy. On to způsobil, že Duch svatý udělen jest každé duši, pokání činící, aby mohla býti zachráněna od hříchu.

Mocný vliv pokušitelův nemá býti omluvou zlého činu. Satan se raduje, když slyší, že domnělí následovníci Kristovi omlouvají své chyby. Takové omlouvání vede k hříchu. Pokání činící, věřící dítko Boží může dosáhnouti spravedlivého způsobu života, podobného Kristu.« E. G. W.

Úkol 5. — 31. října. Z. s. 16.42.

Dobročinnost; modlitba; půst.

1. Před jakým nebezpečím Pán varuje? Mat. 6, 1. Pozn. 1.
2. Jak soudí Bůh o pravé dobročinnosti? Mark. 9, 41.
3. Jak označuje Pán falešnou dobročinnost? Mat. 6, 2
4. Jak mají dítky Boží konati dobro? V. 3. a 4a. Pozn. 2.
5. Jaká odměna jest za to zajištěna? V. 4 b. Pozn. 3.
6. Jaké vysvědčení chudoby musil dáti Pán židovským modlitbám? Jakou modlitbu veřejnou zavrhoval? Mat. 6, 5. Pozn. 4.
7. Kde se odvrací oko od světa, aby bylo možno stýkati se s Bohem? V. 6. Pozn. 5.
8. Před jakou nesprávností v modlitbě varuje Pán? V. 7. Pozn. 6.
9. Proč jest mnohomluvnost na modlitbě zbytečná? V. 8.
10. Jaký vzor modlitby dal Pán? Opakuj ji! V. 9—13.
  - a) Poměr mezi Bohem a jeho dítkami je vroucí. V. 9 a.
  - b) Jaké přání má opravdová láska? V. 9 b.
  - c) Jaké království má býti zřízeno na zemi? Či vůle se musí státi? V. 10.

- d) Čím máme projevit svou důvěru? V. 11.
 e) K čemu se máme cítit povinni odpuštěním nám? V. 12.
 f) Kde jest naše bida zvlášť veliká? V. 13a.
 g) Proč smíme o všechno prosit v plné důvěře? V. 13 b.
11. Jak zdůrazňuje Pán prosbu za odpuštění? V. 14. 15.
 12. Jak Pán dále tepe nesprávnou zbožnost? V. 16.
 13. Kdy může být püst dobrým cvičením v zapírání sebe?
 V. 17. 18. Pozn. 7.

P o z n á m k y.

1. »Za časů Kristových se farizeové snažili dojití přízně u Boha, aby si tím zajistili světskou čest a blahobyť, jež pokládali za odměnu ctnosti. Zároveň konali před lidmi skutky milosrdenství, aby na sebe obrátili pozornost a byli pokládáni za svaté. Pán Ježíš je za to pokáral a pravil, že Bůh takovou službu nepřijímá.« (Myšlenky 95.)

2. »Tím Kristus nepravil, že služba lásky musí se vždy zatajovati... Z jeho slov vysvitá, že účelem dobročinnosti nemá být chvála a čest od lidí. Pravá zbožnost neusiluje ukázati se před lidmi. Kdo touží po chvále a lichocení, jest křesťanem podle jména.« (Tamtéž.)

3. »Máme dávatí upřímně, puzení útrpností a láskou k trpícím, nikoli, abychom ukázali své dobré skutky. Upřímnost a opravdová útrpnost jsou pohnutky, jichž si Bůh váží. Duši upřímnou v lásce, nerozdílnou v oddanosti, pokládá Bůh dražší nad zlato z Ofir.« (Tamtéž 96.)

4. Jako Ježíš nezavrhoval konání dobra, nýbrž ostříhoval jenom jeho výhonky, tak nezamítal veřejnou modlitbu, nýbrž jenom její chyby. Kde jest vědomí, že my mnozí jsme jedno tělo, tam dává modlitba jednotlivce podnět k modlitbě společné. — Farizeové chtěli býti vidiní od lidí. Proto zůstávali státi třeba na rozcestí a modlili se. Jich týkají se slova: »Mají odplatu svou.« Dosáhli, co chtěli: aby byli obdivováni.

5. »V tiché komůrce, kde nás mimo Boha nikdo nevidí, a

žádné ucho neslyší, můžeme odhaliti svá nejtajnější přání a své touhy Otci, který jest nekonečně milosrdný. A v ústraní, kde duše má se k Bohu mlčenlivě, uslyšíme mluviti hlas, který odpovídá na volání lidské nouze.« (Str. 98.)

6. »Pohané se domnívali, že jejich modlitby samy v sobě mají moc k odpuštění hříchů. Čím delší modlitba, tím větší prospěch. Když svým vlastním přičiněním mohli se státi svatými, měli v sobě něco, z čeho se mohli radovati a nač mohli býti hrdí. Tento názor o modlitbě pochází z odpuštění sobě samému, které jest základem všech nepravých soustav náboženských. Farizeové si osvojili tento pohanský způsob modlení a ještě dnes jej lze nalézt u těch, kteří se vydávají za křesťany. Opakování něčeho naučeného, při čemž srdce netouží po Bohu, není nic jiného, nežli marnomluvnost pohanů.« (Str. 100.)

7. Půst není přikázán ani zakázán. Kristus to prostě předpokládá. Sám na počátku své činnosti postil se 40 dní. U Mat. 17, 21 jest modlitba a půst doporučen. Postem však u Boha nezáiskáme žádnou spravedlnost. Křesťanský půst jest vlastně kázeň, ostříhání těla, abychom před Bohem byli pokornější a Duchu ochotnější. Má-li nám půst posloužit ke spasení, musí býti ke cti Boží. Pak nám bude také dán Duch síly, lásky, kázně.

Úkol 6. — 7. listopadu. Z. s. 16.30.

Nová spravedlnost a zboží pozemské.

Bůh pečuje o své dívky.

1. Proč jest podle slov Pána Ježíše nerozumné, shromažďovati zboží? Mat. 6, 19. Pozn. 1. *zde je*
2. Kdo činí správně? V. 20. Pozn. 2.
3. Jak se má srdce k pokladu? V. 21. Pozn. 3.
4. Jak ukazuje Pán škodu, která vzejde, když srdce je obráceno jenom k pozemskému? V. 22. 23. Pozn. 4.

5. Co praví Spasitel o spojení mamonu se sloužením Bohu? V. 24. Pozn. 5. *domněneme sloužiti Bohu a mamone*
6. Proč jest bláhové úzkostlivě pečovati? V. 25. Pozn. 6. *Proč jest bláhové úzkostlivě pečovati? V. 25. Pozn. 6.*
7. Kterým obrazem jest ukázáno, že můžeme důvěřovati Boží péči? V. 26. *Ještě má plachost, když se dívá na své ovce, ale otce má v rukou, který je chrání a vede.*
8. Jak Spasitel zdůrazňuje tuto myšlenku? V. 27. Pozn. 7. *Kde*
9. Proč je také zbytečné úzkostlivě pečování o oděv? V. 28—30. *Proč je také zbytečné úzkostlivě pečování o oděv? V. 28—30.*
10. Jakou výstrahu dává Pán ještě jednou? V. 31. *Ještě jednou dává výstrahu.*
11. Komu jsme rovni, pakliže úzkostlivě pečujeme? V. 32. Pozn. 8. *Ještě jednou dává výstrahu.*
12. Jak zní příkaz Boží? Kdy chce Bůh pečovati o naše pozemské? V. 33. 1. Král. 3, 11—13. Pozn. 9. *Ještě jednou dává výstrahu.*
13. Jak dalece smíme pečovati? Proč jest rozumné uposlechnouti této rady? V. 34. Pozn. 10. *Ještě jednou dává výstrahu.*

Proč jest rozumné uposlechnouti této rady? V. 34. Pozn. 10.

Poznámky.

1. Všecky zemské poklady jsou pomíjitelné a podléhají zkáze. Mol zžije šaty, rez kovy, zloděj krade obé. Spasitel nezákazal shromažďovati. Věděl, že při dobrém používání poklady se množí; žádal, aby na nich nelpělo srdce. Míti bohatství a klaněti se zlatému teleti, v tom jest rozdíl.

2. »Každou snahou, jiným dobře činiti, prospíváme sami sobě. Kdo své peníze anebo čas věnuje rozšíření evangelia, podporuje tím dílo, kterým jsou získávány duše. Zatím co rozsevává lásku, pudí jej to k většímu zasvěcení se Bohu a k touze, co nejvíce obšťastniti své spolubližní. Až v poslední den zmařeno bude všecko bohatství této země, uzří svou odměnu ti, kdo svůj poklad skládali v nebi.« (Myšlenky 104.)

3. »Srdce« jest označení pro všecko citění, žádání, myšlení a chtění Ducha. Tedy: Kde jest žádoucí cíl člověka, tam směřuje všecko jeho smýšlení i úsilí. Je-li jeho cíl v nebi, obrací své zření tam; je-li to na zemi, dbá jen o zemské.

4. Čím jest oko tělu, tím jest srdce vnitřnímu člověku. Mů-

žeme svými zraky hleděti dvěma směry zároveň? Nikoli! Je-li oko zdravé, je celé tělo světlé, t. j. všechny údy mohou správně a jistě pracovati. Co platí o tělesném zraku, jest důležitější ještě pro vnitřní světlo. Jelikož duchovní převyšuje tělesné, jsou i škody mnohem větší.

5. »Kristus nepraví, že člověk nemá nebo nesmí dvěma pá-
nům sloužiti, nýbrž že nemůže. Zájmy Boží nemají nic společ-
ného se zájmy mamonářskými. Kde svědomí napomíná křesťa-
na, aby byl trpělivý a zapíral sám sebe, tam světský člověk
překročuje hranici, aby hověl sobeckým náklonnostem. Na jed-
né straně vidíme zapírajícího se následovníka Kristova, na druhé
požitkáře, svět milujícího, který hoví všem žádostem. Střední
cesty není... Kdo se úplně neoddá Bohu, je pod vládou jiné
moci a poslouchá hlasu, který je zcela jiné povahy. Polovičatá
služba přivádí člověka na stranu nepřítele.« (Myšl. 107. 106.)

6. Ježíš zakazuje neužitečné, úzkostlivé starosti. Není-liž ži-
vot více nežli pokrm? Zdali nám Bůh odepře menší, když nám
dal větší?

7. Jde o dny našeho života! Bůh zastaví naše hodiny, kdy
chce. Všecko úsilí o prodloužení života přes určenou dobu jest
marné.

8. Jídlo, pití a odívání se zaujímá smysl a snahy pohanů.
Pohan neví nic o Bohu Otci, který v nebesích bdí nad svými
dítětkami a s láskou se o ně stará. Je to přirozené, že se pohan
trápí starostmi. Křesťan s jistotou nazývá Boha svým Otcem
a ví, že tento nebeský Otec v nouzi jej neopustí.

9. »Přišel jsem zvěstovati vám království lásky, spravedlnosti
a pokoje. Otevřte svá srdce, abych mohl vejíti jako král a
službu pro toto království pokládejte za nejvyšší povolání ži-
votní. Třebaže tu jde o království duchovní, nemusíte se obá-
vati, že by vaše tělesné potřeby zůstaly nepovšimnuty. Oddá-
te-li se službě Páně, bude o vaše potřeby pečovati ten, který
má všelickou moc na nebi i zemi.« (Myšl. 113.)

10. Kdo z těch, kteří před válkou úzkostlivě se starali o

budoucnost, byl by pomyslel, že pozdější události zmaří všechny jejich plány? Z toho poznáváme, že všechno zbytečné pečování je neúčinné. Důvěřovati Bohu jest mnohem rozumnější, neboť On všechno řídí. To nás potěšuje. Proto činíme dnes co nám náleží a zmužile jdeme vstříc budoucnosti.

Úkol 7. — 14. listopadu. Z. s. 16.20.

ta abyste mohli povědět Souzení. Prosba.

1. Jak se osvědčíme jako pravé děti Boží? Mat. 7, 1. Pozn. 1.
2. Jak dalece sami klademe podmínky, podle nichž budeme souzeni? V. 2. *jak má být souzení*
3. Proč jest souzení velká bláhovost? V. 3.
4. K čemu nemáme povolení? V. 4. *čemu*
5. Kde se má začít s nápravou? V. 5. Pozn. 2.
6. Jak je pojmenována pravda? Proč o ní nemáme jiným jen tak lehkomyšlně mluvit? V. 6. Pozn. 3.
7. Jak lze dosíci Božích požehnání? V. 7.
8. Jakým zaslíbením je posíleno naše důvěření? V. 8. *posíleno*
9. O čem máme uvážiti, abychom byli zbaveni pochybnosti? V. 9. 10. *Kde je pravda? Kde je souzení?*
10. K jakému závěru dospěl Spasitel? V. 11.
11. Jak zní zlaté pravidlo životní? V. 12. Pozn. 4.
12. Před kterými cestami octne se každý posluchač Ježíšův? *čím?* Jaké jsou výhody i nevýhody široké cesty? V. 13. Pozn. 5.
13. Jak přijdeme na úzkou cestu? Kam vede? Proč jich jde málo po ní? V. 14; Kol. 1, 10. Pozn. 6.

Už je to brána a málo je těch, kteří jdou po ní. Proto jest široká cesta, která vede k ztrátě života, a málo je těch, kteří jdou po ní. P o z n á m k y.

1. »To znamená: Nedávejte sebe za příklad. Svá mínění, své názory o povinnostech, své výklady Písma nečinite směrodatnými pro jiné a nezlořečte jim v srdci, jestliže s vámi nesouhlasí... Neumíme čísti v srdcích, a majíce sami pochyby, nejsme oprávněni jiné souditi.« (Myšlenky 135.)

2. »Teprve když víte, že byste dovedli obětovati vlastní život svůj, abyste zachránili bloudícího bratra, vyňali jste břevno z vlastního oka a tím jste způsobili pomoci svému bližnímu. Potom k němu můžete jíti a mluvíti k jeho srdci. Dosud nebyl nikdo káráním a předhůzkami vyveden ze svých převrácených názorů, ale mnoho jich tím bylo odvráceno od Krista a uzavřeli svá srdce lepšímu poznání. Tichost, mírná a ziskávající povaha dovede zachrániti bloudícího a přikryti množství hříchů.« (Tamtéž 139.)

3. Zákaz, jiné soudífi, potřebuje doplnění, aby se zabránilo nesprávnostem. Nám jsou svěřeny svaté a drahé věci, abychom je oznamovali jiným. Špatně bychom splnili svou úlohu misijní, kdybychom tyto věci nabízeli těm, o nichž víme, že pro ně nemají pochopení. Pes a svině nejsou uvedeni jako vzor lidí zavrženíhodných, nýbrž chováním se k těmto zvířatům, pro Izraelity nečistým, jest znázorněno zacházení s těmi, kteří nedovedou pravdu správně oceniti.

4. »Představte si, že ve svém styku s jinými byli byste na jejich místě, uvědomte si jejich pocity, nesnáze, zklamání, radosti i utrpení a počínejte si tak, jak byste chtěli, aby bylo nakládáno s vámi, kdybyste byli na jejich místě. To jest hlavní předmět učení proroků, zásadou nebeskou, a bude se vyvíjeti ve všech, kteří jsou způsobili žiti ve svatém společenství s Bohem.« (Myšl. 144.)

5. Jak láková je cesta široká! Brána široká! Není třeba shýbat se, ani prodíratí. Naopak! Člověk může dělati co chce, podle žádosti srdce svého. — Svědomí se nemusí znepokojovati. Farizejská spravedlnost zaslepuje davy; ale pravda není otázkou množství. Konec široké cesty je zahynutí.

6. Vyvolíte-li si cestu k duchovnímu životu, musíte stále stoupati, neboť je to cesta příkrá. Musíte jíti s několika málo dušemi, ježto množství volí si cestu dolů... Ale těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu. Lpíte-li stále na některém oblíbeném hříchu, bude se vám cesta zdáti příliš úzkou. Musíte

se zřící vlastních cest, vlastní vůle a zlých zvyků. Kdo chce sloužit Kristu, nesmí dbáti mínění světa, ani zaujmouti jeho stanovisko. Cesta k nebesům jest příliš úzká, než aby se na ní mohly roztahovati hodnosti a bohatství, příliš skalnatá a příkrá, aby po ní mohli jíti ti, kdož milují pohodlí.« (Myšl. 147. 148.)

Úkol 8. — 21. listopadu. Z. s. 16.11.

Přinášení ovoce. Pravá moudrost.

1. Pokud nejsme na úzké cestě jisti cíle? Mat. 7, 15; 2. Kor. 11, 15.
2. Jaké znamení uvádí Petr, abychom se nedali oklamati? V. 16. Pozn. 1.
3. Jaký zákon je v přírodě? V. 17.
4. O čem svědčí ovoce? Co z toho vyplývá? V. 18; 2. Kor. 6, 7.
5. Jak se na konec povede falešným prorokům? Mat. 7, 19.
6. Oč jde vlastníku zahrady? Luk. 13, 6.
7. Jak vyjádřil své zklamání? K jakému rozhodnutí dospěl? V. 7.
8. Co řekl zahradník? V. 8. Pozn. 2.
9. Co také on musil pochopiti? V. 9. Pozn. 3.
10. Jak tedy můžeme nabýti jistoty o člověku? Mat. 7, 20.
11. Čím se spokojí falešní proroci? Kdy prospějí slova? V. 21.
12. Jak budou zaslepeni někteří křesťané? V. 22; 1. Kor. 9, 27; 13, 1.
13. Co jim musí býti řečeno? V. 23. Pozn. 4.
14. S kým srovnává Spasitel toho, kdo jeho slova slyší a plní? V. 24. Pozn. 5.
15. K jakému trvání postavil moudrý muž svůj dům? Jak je to možné? V. 25. Pozn. 6.
16. V čem se jeví povaha muže blázna? V. 26. Pozn. 7.
17. Jaký je následek takového bláznovství? V. 27. Pozn. 8.
18. Proč byl vliv kázání Páně tak veliký? V. 28. 29.

P o z n á m k y.

1. Pod rouškou dobrého snaží se falešní proroci dostat do sboru. Přicházejí jako přátelé, a přece jsou to nejhorší nepřátelé církve. Libivými slovy zdůrazňují, že pracují ke cti Boží, ale jejich cíl je, strhnouti duše. Proto musíme pozorovati více jejich život. Jejich pravá povaha zjeví se ve způsobu jejich života.

2. »Zahradník neodporuje úsudku, aby strom, který nenese ovoce, byl vyťat. Ví, jaký zájem má majetník o neplodný strom, že by mu způsobilo největší radost, kdyby nesl ovoce, a protože s ním souhlasí, vyslovuje přání: Ponech jej ještě tohoto léta, až jej okopám... Zahradník se nezdráhá vykonati práci při stromu málo slibujícím; je ochoten věnovati mu větší péči a pozornost. — Majetník i zahradník jsou stejného smýšlení. Tak i Otec a Syn byli jedno ve své lásce k vyvolenému lidu. Kristus pravil svým posluchačům, že jim mají býti dány ještě lepší příležitosti. Láska Boží použila všeho, aby se mohli státí stromy spravedlnosti, a přinášeti ovoce světu k požehnání.« (Gleichnisse 213.)

3. »Jsi snad neplodným stromem ve vinici Páně? Má tento rozsudek býti vyřknut i nad tebou? Jak dlouho na to čekal, abys opětoval jeho lásku? Přijal jsi jméno Kristovo, jsi členem církve a přece nemáš živého spojení s velikým srdcem lásky?! Proud lásky neprýští pro tebe. Něžné dary milosti jeho povahy, ovoce Ducha, není viděti v tvém životě. Neplodnému stromu dostává se deště, svitu slunce i péče zahradníkovy. Běře svou potravu ze země, ale jeho neplodné ratolesti zastěňují půdu, že plodné rostliny nemohou růsti v jeho stínu. Tak i tobě udělené od Boha dary nejsou světu k požehnání; olupuješ jiné o přednosti, kterých by se jim dostalo, nebýti tebe. — Avšak Bůh ve svém milosrdenství tě nechce vytnouti. Neodvrací se od tebe a neponechává tě zkáze. Spasitel praví i o tobě: Ponechejž ho...« (Gl. 214.)

4. »Nejsmutnější slova, která kdy dolehla k sluchu smrtelníkovu, jsou: Neznám vás...«

5. »Vznešené zásady zákona obsaženy jsou v kázání na hoře. Kdo na nich staví, staví na věčné skále, Kristu. Přijímající slovo, přijímáme Krista, a jen ti, kdož tato slova přijímají, staví na Něm.« (Myšl. 162.)

6. »Na Kristu stavíme, posloucháme-li jeho slova. Není spravedlivý ten, kdo se ze spravedlnosti těší, ale kdo ji koná. Svátost není blažený pocit; je to následek úplného oddání se Bohu. Je to činění vůle Otce nebeského.« (Tamtéž.)

7. »Každá stavba, mající jiný základ nežli slovo Boží, spadne. Kdo, jako Židé za dnů Kristových, staví na lidských domněnkách a ustanoveních, nebo na díle, nezávislém na milosti Kristově, staví na nejistém písku. Divoké bouře pokušení odnesou písčitou půdu a jeho dům zanechají jako vrak na břehu proudu doby.« (Tamtéž 163.)

8. »Vy, kdož svou naději skládáte sami v sobě, stavíte na písku, ale dosud není pozdě k uniknutí blížícího se nebezpečí. Utecte se k bezpečné skále nežli bouře přikvačí!« (Tamtéž 165.)

Úkol 9. — 28. listopadu. Z. s. 16.05.

Vyslání dvanácti učedníků.

1. V které době byli povoláni učedníci? Mat. 4, 18; 9, 9; Mar. 3, 14; Luk. 6, 12. 13; Jan 1, 35—51.
2. Čím vyzbrojil Spasitel své učedníky? Mat. 10, 1. Pozn. 1.
3. Uved' jména dvanácti! V. 2—4. Pozn. 2.
4. Kde měli nejdříve pracovat? Proč? V. 5. 6. Pozn. 3.
5. Jaké naučení dostali o svém kázání? V. 7. Pozn. 4.
6. Čím mělo býti potvrzeno jejich posláni? V. 8a.
7. V jakém duchu to měli konati? V. 8 b.
8. Čeho měli býti prosti? V. 9. 10 a.
9. Jak Pán odůvodňuje svá slova? V. 10. konec. Pozn. 5.

10. Jak měli svou práci konati? V. 11; Izai. 42, 2. Pozn. 6.
11. Proč, jako hosté, měli dávat? Jak vždy působil pozdrav pokoje? V. 12. 13. Pozn. 7. *am by postavit pokoj 12. 13. 14. 15.*
12. Co měli učiniti, když by nebyli přijati? V. 14. Pozn. 8.
13. Jak se zachová soudce k pohrnutí svými posly? V. 15. P. 9..

P o z n á m k y.

1. »Apoštolé chodili s Pánem po celé Galilei... Kdykoli Pán utišil potřebu lidu, byli učedníci při tom a snažili se Mu pomoci. Učili, co slyšeli z jeho úst a denně se obohacovali zkušenostmi. V používání duchovních prostředků nebyli ještě samostatní.« E. G. W. — Aby jim k tomu pomohl, zavolal je k sobě, dal jim moc k službě a poslal ven do práce.

2. Proč právě 12? Tříkrát čtyři: Tři je číslo Ducha, čtyři číslo světa. Byl to poukaz na 12 pokolení Izraele. Odpadli-li Izrael, zůstali apoštolé, jako nová církev. Apoštolé jsou zároveň praotcové nového Izraele.

3. Učedníci měli jítí nejdříve k zahynulým ovcím z domu izraelského. Tím není řečeno, že by evangelium nikdy nemělo býti neseno pohanům... Izrael měl býti napřed vyzván ku pokání, aby se připravil pro království. Pro toto působení v Izraeli určená doba (Dan. 9, 24) ještě neuplynula. Zbývalo ještě sedm let pro Izraele a Jerusalem. Obrátiti se k pohanům, bylo by předčasné. Později řekl Pán učedníkům: Budete mi svědkové v Jerusalemě, v Judstvu, Samaří a do všech končin země. Doma měli začítí, ale potom jítí po všem světě.

4. Poselství, které měli učedníci šířiti, vrcholilo ve zvěsti: Přiblížilo se království nebeské! Těto zvěsti měli býti živými svědky. Jen tam, kde bylo viděti tuto osobní zkušenost, mohlo zvěstování poselství získati lidi a připraviti je pro království Boží.

5. Učedníci měli pracovati tam, kde dříve působil Spasitel. Když chodili Galilei a Judstvem, byli mezi přátely a těmi, kteří ze služby Spasitelovy měli užitek. Apoštolé měli také pomá-

hati. Ti však, kteří z jejich působení měli užitek, měli pečovati o jejich tělesné potřeby.

6. Nikoli hlučné, nýbrž tiché působení v domě. Měli býti opatrní a nejdříve zvědět, kdo v městě je hoden přijmouti je. A hodni jsou jenom ti, kteří hladovějí po pravdě.

7. Obvyklý pozdrav na východě byl: »Pokoj domu tomuto!« Byl-li dům nehoden, nemělo nabídnuté požehnání na něm zůstat. — Pokoj měl u Židů veliký význam; vyrozumívala se tím všecka požehnání časná i duchovní... Přáti rodině pokoj ve jménu Kristovu, znamenalo zároveň, dáti jí určitá zaslíbení Páně, aby se jim s přáním dostalo všecko dobré.

8. Vyráziti prach, když město poselství nepřijalo, shodovalo se s východním zvykem. To znamenalo, že ten, kdo tak učinil, neměl již odpovědnosti za město, které se samo rozhodlo.

9. Osud těch, kteří nabízenou milost zavrhli, přirovnán je k těm, kteří zahynuli v Sodomě. Jaký asi bude osud těch, kteří nyní zavrhuji větší světlo a pohrdají výstrahou a prosbou milosrdného a spravedlivého Boha!

Úkol 10. — 5. prosince. Z. s. 16.00.

Naučení o osobní službě.

1. Proč jest poslání učedníků nebezpečné? Mat. 10, 16 a.
2. Jakou radu dává Pán? V. 16b. Pozn. 1.
3. Jak se budou lidé pokoušeti, aby zastrašili učedníky? V. 17.
4. Či moci použijí k umlčení učedníků? V. 18.
5. Oč nemusí býti učedníci úzkostliví? V. 19.
6. Kdo jimi bude mluvit? V. 20. Pozn. 2.
7. Jak daleko někdy půjde vlčí povaha? V. 21.
8. Proč budou učedníci zvláště nenáviděni? V. 22a.
9. Jak Pán povzbuzuje k vytrvalosti? V. 22b. Pozn. 3.
10. Jak mají udržeti svou činnost? Čeho se nemusejí báti? V. 23. Pozn. 4.

11. Z jakého stanoviska mají učedníci pohlížeti na útisk? V. 24.
12. Proč jim mají býti utrpení ke cti? V. 25.
13. Proč je nemusí tížiti podezření? V. 26.
14. Jaká doba nastala? V. 27. Pozn. 5.
15. Jak daleko sahá moc člověka? V. 28. Pozn. 6.

P o z n á m k y.

1. Kristus věděl, že úloha učedníků není snadná. Vůdcové izraelští Jej zavrhli; Istí a pokrytstvím snažili se Jej polapiti, aby Jej mohli zahubiti. Jeho učedníci nemají k očekávání nic snadnějšího. Proto jim přikazoval, aby byli moudří a opatrní a v srdcích jejich aby byla láska a pokoj.

2. Když služebníci Boží s věrností prozkoumají jeho slovo a podle něho se budou řídit, vloží Bůh skrze svého Ducha v jejich ústa pravá slova. Podle potřeby jim připomene jeho slova. (Viz Jan 14, 26.)

3. Mučedníci, t. j. ti, kteří svědčili o Kristu, nezemřeli všichni na hranici nebo ve vězení. Mnozí trpěli pro pravdu doma. Ženy od mužů, muži od žen, rodiče od dětí, děti od rodičů trpěli proto, že poslouchali Boha. Zůstatí Bohu věrným za takových okolností, k tomu je třeba ducha mučednického, jakož i srdce utvrzené láskou Boží. Kterí jako věrní bojovníci setrvají do konce, budou zachráněni. Pravděpodobný osud apoštolů byl:

Matouš, zemřel mučednickou smrtí v Mouřeninském městě.

Marek, vlečen ulicemi Alexandrie, až dokonal.

Lukáš, pověšen na olivovém stromě v Řecku.

Jan, v Římě přikován, do kotle vařícího oleje hozen, aniž by se mu co stalo; později zemřel přirozenou smrtí v Efezu.

Petr, ukřižován hlavou dolů.

Jakub (Veliký), v Jerusalemě sťat.

Jakub (Malý), zabit kyjem.

Filip, pověšen na sloupu v Hiropoli.

Tomáš, usmrcen kopím ve východní Indii.

Bartoloměj, za živa mu stažena kůže.

Juda, zastřelen šípem.

Šimon Zelotes, v Persii ukřižován.

Ondřej, podle podání v Achai ukřižován.

Matěj, s'at.

Barnabáš, od Židů v Salamině ukamenován.

Pavel, v Římě za Nerona s'at.

4. Učedníci nesmějí používatí násilí ani lsti. Radostné poselství nesmí být nikomu vnučeno. — Nemusí se obávat, že ztratí poslední místo útočiště. Pán zasáhne sám.

5. Ve východních zemích jsou střechy obyčejně rovné. Zemřel-li někdo, šli plačící — kteří byli většinou najatí — na střechu, odkud na sebe nářkem chtěli upozorniti. Se střechy byla také oznamována úřední nařízení. To se dalo obyčejně večer, když se lidé vraceli z práce a plnili ulice. Hlásný vystoupil na nejvyšší střechu a zdoluhavým hlasitým voláním na sebe upozornil. Potom oznámil vůli pánovu a nabádal k poslušnosti. Také vyzvání k modlitbě přichází často se střechy. Ježíš poučoval učedníky, aby šli mezi zástup a zmužile zvěstovali pravdu.

6. »Není služebník nad mistra! Kníže nebes byl nazýván Belzebubem a jeho učedníci budou také falešně označováni. Ať je nebezpečí jakékoli, následovníci Kristovi musí býti věrni jeho zásadám. Nesmí pravdu zatajovat, až by měli povolení k volnému hlásání. Jsou ustanoveni jako strážci, kteří mají varovat před nebezpečím. Pravda Boží musí býti všem veřejně oznámena.

Úkol 11. — 12. prosince. Z. s. 15.58.

Nenávist světa, vítězství učedníků.

1. Jak Pán ukázal, že Bůh své dítky nevydá libovůli nepřátel? Mat. 10, 29—31; Řím. 8, 31. 36. 37.
2. Jaká odměna kyne věrným věřícím? Mat. 10, 32.
3. Kdo se sám vylučuje z království Božího? V. 33. Pozn. 1.

4. Jak jest učedníkům osvětlena nenávisť proti nim? V. 34. P. 2.
5. Co předchází »pokojí na zemi«? V. 35. 36.
6. Před jakou volbu je postaven člověk v boji o pravdu? V. 37.
7. Jak pohlíží Pán i na tuto zkoušku? V. 38. Pozn. 3.
8. Co přivedí ústupnost a tělesný ohled? Co oběť pro Boha? V. 39. Pozn. 4.
9. Jak úzké jest spojení mezi Pánem a učedníkem? V. 40.
10. Jakým zaslíbením chce Pán posílit učedníky? V. 41.
11. Které vyličení další jim má ukázat, jak si jich Bůh váží? V. 42. Mar. 9, 41. 42. Pozn. 5.

P o z n á m k y.

1. Našeho Spasitele lze všelijak zapřítí. V knize »The Desire of Ages« (od s. White) čteme na str. 357: »Krista lze zapíratí útržkami, pošetilými řečmi, nebo slovy nepravdivými a nepřívětivými. Také Jej lze zapřítí, když se vyhýbáme břemeni života nebo oddáváme hříšným žádostem. Také se to děje přizpůsobováním světu, nezdrovilým chováním, svěhlavým trváním na svém mínění, ospravedlňováním sebe, pochybováním, starostmi a prodlíváním v temnotě; tím vším dáváme znáti, že Kristus není v nás.

2. Prorok označuje Pána jako »Knížete pokoje« (Iz. 9, 6). Při jeho narození zpívali andělé. Jak máme rozumět verši 34 a 35? Duch Kristův nezápasí s lidmi, nýbrž se zásadami. Světlo a temnota se neshodnou. Olej a voda se nesmísí. Ježíš přišel, aby lidstvo vysvobodil ze služebnosti hříchu. Těm, kteří Jej přijímají, dává pokoj. V srdci těch, kteří Jej zavrhnou, bude boj. Ačkoli Kristus přišel, aby dal všem pokoj, přece jeho příchod podráždí v srdci člověka moci temnosti. Proto jest praveno, že radostné poselství rozdělí rodiny a přetrhá nejsilnější přirozená pouta. Ve skutečnosti je to hřích, který způsobuje rozdělení, když jednotliví členové rodiny nechtějí se podrobiti spravedlnosti.

3. Kristus nesl břímě kříže, které bylo nejtěžší na Golgátě.

Posmíván od těch, kteří by Jej byli nejráději zahubili, pokoušín od náboženských vůdců, kteří chtěli míti příčinu k jeho zahubení, od vlastních učedníků zrazen a opuštěn, přece nesl těžký kříž. Proto křesťan, který vyznává, že Jej miluje, ale není ochoten nésti jeho kříž a utrpení, není Jej hoden. »Trpíme-li, budeme také s ním kralovati.« (2. Tim. 2, 12.) Jen tak staneme se hodni.

4. Opět zdánlivý rozpor. Kdo nalezne, ztratí, kdo ztratí, nalezne. Slova Spasitelova u Mat. 16, 25, činí to srozumitelnější: »Kdo by chtěl duši svou (vlastní jistotu a pohodlí) zachovati, ztratí ji; kdož by pak ztratil duši svou pro mne (svůj život dá nezištně do služby Páně), nalezne ji.«

5. Ani nejmenší skutek dobrý nezůstane bez odměny. Je to zapsáno nejen v nebesích, ale působí zpětně na život toho, kdo je prokazuje. Je dvakrát požehnán: je požehnáním tomu, kdo dává i kdo přijímá. Ba třikrát požehnán, neboť co konáme pro jiného, konáme Pánu, a přijímajíce Jej, stáváme se účastníky věčného dědictví.

Úkol 12. — 19. prosince. Z. s. 15.59.

Pravá velikost v království Božím.

1. Jakou otázkou dali učedníci Pánu podnět k naučení? Mat. 18, 1. Pozn. 1. *Kdo je největší a kdo je nejméně?*
2. Jak odpověděl Pán na jejich domněni? V. 2. 3. Pozn. 2. *neboť*
3. Komu jen otvírá se království nebeské? V. 4; 1. Petr. 5, 6.
4. Jak mohou učedníci Ježíšovi dokázati pravou velikost? V. 5. Pozn. 3. *Kdož by přijal male psalosty a je jmenem mým ať přijme otce svého.*
5. Čeho se mají chrániti? V. 6. *otce svého ať přijme otce svého.*
6. Kam vede povyšování sebe? Jak Pán pohlíží na původce? V. 7. Pozn. 4. *Běda světu pro toho, kdo se chce povyšovat, ale máti děla otce svého ať přijme otce svého.*
7. Jak můžeme potírati pokušení k sebevyvyšování? V. 8. 9. Pozn. 5. *Když je jest člověk a je to do světa, dělá ho to, aby se máš pokoušeti a do toho se máš oddělovati od otce.*
8. Od koho se smíme učiti v zacházení s maličkými? V. 10.

9. V čem viděl Ježíš svou velikost? V. 11.
10. Nad čím se nejvíce raduje? V. 12. 13.
11. Jak nás chce Bůh vychovat? V. 14. *rad.*
12. Co je správné, když bratr zhřeší? V. 15; Gal. 6, 1. Pozn. 6.
13. Co dále má se činiti, když neuposlechne? Mat. 18, 16. 17. Pozn. 7. *Ježíšovi je důležité, aby bratr a neuposlechne a ne...*
14. Jaké vysoké a odpovědné postavení je dáno církvi? V. 18. Pozn. 8. *... má první místo. Bůh má nárok na...*
15. Proč na úsudek církve má se pohlížeti jako na úsudek Boží? V. 19. 20. *... Bůh je schránkou a je ve jménu...*
16. Z čeho vysvitá, že učedníci se zděsili nad shovívavostí Ježíšovou? V. 21. *... Bůh má bratři odpuštění...*
17. Jak označuje Pán rozdíl mezi starou a novou smlouvou? V. 22. Pozn. 9.

P o z n á m k y.

1. Ačkoli život Ježíšův byl jedním znázorněním pokory a nezištnosti a svým učedníkům ukazoval, že se musí ještě více pokoriti — až k smrti — učedníci se přece pokoře nenaučili. Byli pyšní a sobečtí. Jejich srdce naplněna byla sobeckými žádostmi po předních místech, což bylo příčinou i svržení satana s nebe. Před svými zraky měli jenom své »já« a nic jiného.

2. Učedníci stále nechápali ducha služebnosti a život svého Pána. Nepoznali, že je třeba sebezapření, sebeobětování a úplné odvrácení se od světa. Aby to v nich bylo probuzeno, zavolal Spasitel malé dítě, vzor víry, upřímné pokory a poslušnosti, postavil je doprostřed a pravil: »Nebudete-li jako pacholátka, nevejdete do království nebeského.«

3. Naše velikost osvědčuje se v tom, že v malém a slabém poznáváme velikého: Krista. Velký v království Božím cení si malého podle jeho poměru ke Kristu.

4. Pán přehlíží v duchu velikou nevoli, kterou způsobilo povyšování sebe. Lituje svět. Rmoutí Jej, že nemůže pohoršení zabrániti. Domnívání se některých křesťanů způsobilo již mno-

ho pohoršení a odporu proti evangelium. Poselství samé to nezavinilo. Ale běda tomu, skrze koho pohoršení přišlo!

5. »Bud' jak bud', vzdejme se každého zvyku, který svádí k hříchu. Když by byl člověk ochoten zbavit se nohy, ruky nebo oka, aby bylo tělo vyrváno smrti, tím více je třeba zbavit se hříchu, který je příčinou smrti duchovní.« E. G. W.

6. Nenech bratra bez výstrahy. Jdi k němu! Pomoz mu. Sám s ním můžeš mluvit přímo, aniž bys jej zahanbil, a on bude volnější. Neposlechne-li tě, nezoufej. Co se nepodařilo tobě, podaří se spojeným silám. Vezmi k tomu jiného bratra moudrého.

7. »Zatím co se snažíme odvést bratra od jeho převrácenosti, ukáže nám Duch svatý, abychom se chránili mluvit o odsouzení bratra nebo nevěřícího světa. My sami upadáme do bludu a potřebujeme soucitu a odpuštění Kristova; zacházejme s ním tak, jak bychom chtěli, aby bylo zacházeno s námi.« E. G. W.

8. O plnomoci, která je dána církvi Kristově, čteme: »Jsme jako zástupci nebes a rozhodujeme pro věčnost. Takovou odpovědnost nemůžeme nést sami. Kde je plná poslušnost slova Kristova, je také On sám. Je přítomen nejen ve shromáždění sboru, nýbrž všude, kde učedníci, byť jich i málo bylo, v jeho jménu jsou shromážděni.« E. G. W.

9. »Nám nebude odpuštěno, protože odpouštíme, nýbrž jak odpouštíme. Důvod všeho odpuštění jest v nezasloužené lásce Boží; ale naším chováním se k jiným dokazujeme, zda-li jsme si jeho lásku osvojili. Proto praví Kristus: Jakým soudem soudíte, takovým budete souzeni; a jakou měrou měříte, bude i vám odměřeno.« E. G. W.

Pravé svěcení soboty.

1. Co jednou činili učedníci z hladu? Mat. 12, 1.
2. K jakému obvinění to přimělo farizee? V. 2. Pozn. 1.
3. Jak David kdysi utišil hlad? Proč za to nebyl pokárán? V. 3. 4; 6, 25b. Pozn. 2.
4. Či práce v sobotu není její znesvěcení? Mat. 12, 5.
5. Jak předchází Ježiš námitku, že učedníci nejsou kněží a pole že není chrám? V. 6. Pozn. 3.
6. V čem spíše záleží pravé svěcení soboty? V. 7. Mat. 22ⁿ 37—39. *... a mi oběti nepřinesli by.*
7. Proč má Spasitel právo, postaviti své učení o sobotě proti učení farizeů? Mat. 12, 8. Pozn. 4. *Gyn ústíka jest rajstí.*
8. Co použili farizeové, aby Pána pokoušeli? V. 9. 10. *... a kříd*
9. Jakou protiotázkou odpověděl Kristus? V. 11; Přís. 12, 10; Ž. 147, 9. 11. *... a rukou*
10. K čemu je milosrdenství nad zvířetem přirozenou směrnicí? Mat. 12, 12a. Pozn. 5. *... a úsměvem*
11. Co se tedy rozumí samo sebou? V. 12b.
12. Čím zdůrazňuje Pán své slovo? V. 13. *...*
13. Jak se farizeové snažili pomstíti svou porážku? V. 14. P. 5.
14. Jak se k tomu zachoval Ježiš? V. 15; Mat. 10, 23. *... měl odě*
15. Na co poukazuje evangelista, aby ospravedlnil počínání Ježišovo? Mat. 12, 16—21.

P o z n á m k y.

1. Farizeové neobviňovali učedníky, že si vzali něco, co jim nenáleželo; věděli, že Písmo dovoluje vzítí tolik, kolik je třeba k utišení hladu. (5. M. 23, 25.) Činili jim výčitky, že to činí v sobotu. Dříve (Mat. 5) káral Pán Židy, že to s příkázáními nebrali doopravdy a učil, že je to hřích, přestupovati je myšlenkou. Nyní shledal, že čtvrté příkázání velmi obmezili. Tvrdili, že

trhání klasů jest sklizeň a drolení v rukou, mlácení; tak byli učedníci obviněni z dvojnásobného přestupování soboty.

2. »Dílo Boží na světě je k vykoupení lidstva. Co se v sobotu musí konati ve prospěch tohoto díla, jest ve shodě s přikázáním sobotním. Spasitel to zdůraznil také tím, že se nazval »pánem soboty«. Věčný soudce osvobodil učedníky, odvolává se na zákon, za jehož přestupování je kárali.« E. G. W.

3. Co znamenal chrám? Znázorňoval Boží přítomnost v jeho lidu. Kristus byl prostředníkem přítomnosti Boží. Chrám byl stín, Kristus skutečnost. Tam bylo zaslíbení, zde vyplnění.

4. Kristus byl také zákonodárcem. Proto mohl říci, že je pánem soboty. Židé ohraničili sobotu tak, že to odporovalo pravému duchu sobotnímu; zachovávání soboty bylo kletbou a nikoli požehnáním. Kristus zaujal náležité postavení jako původce a Pán soboty a učil správnému zachovávání.

5. Uzdravením v sobotu způsobil si Kristus veliké nepřátelství u farizeů. Jejich předpisy o životě v sobotu byly jim důležitější nežli svaté zásady zákona. Horšili se nad Ježíšovým výkladem zákona a usilovali na každý způsob zbaviti se takového člověka. Kristus znal jejich záměry a činil podle rady, kterou dal svým učedníkům: »Když se vám protiviti budou v tom městě, utecte do jiného.«

